

[Aksel Jensen.]

skal jeg ikke komme nærmere ind paa dem. Heller ikke finder jeg Anledning til at komme nærmere ind paa de Ændringsforslag, som de ærede Medlemmer Hr. Willesen og Hr. Axel Dam har stillet. De er allerede omtalt fra anden Side. Jeg er ganske enig i de Betragtninger, der fra forskellig Side er gjort gældende, at hvis man sletter eller ned-sætter de Bevillinger, der her er Tale om, vil det blive til Skade for de Foranstaltninger, der er truffet til Forbedring af Produktionen og Afsætningsforhold og i det hele taget til Skade for de Vilkaar, hvorunder Landbruget arbejder under disse vanskelige Forhold.

Jeg skal med disse faa Bemærkninger anbefale, at man stemmer for de Ændringsforslag, der er stillet af Ministeren og tiltraadt af Udvalget, og at man stemmer imod de Ændringsforslag, der er stillet af de ærede Medlemmer Hr. Willesen og Hr. Axel Dam.

Olufson: Blandt Samraadene paa § 13 er der et, som vedrører den saakaldte Ravnholt-Sag. Dette Samraad er afholdt paa Grund af, at der er kommet noget frem i Pressen, der næsten til Tydelighed viser, at den højtærede Landbrugsminister her har søgt at tage et andet Standpunkt, end Statens Repræsentant tidligere har gjort. Vi har ført Samraadet i Finansudvalget, men det Svar, vi fik fra Ministeren, var i allerhøjeste Grad uklart og vigende. Vi kunde ikke finde os tilfredse dermed og fører derfor Samraadet frem her i Salen.

Det, der er kommet frem, er, at den højtærede Minister har tilkaldt Formanden for Over-Skyldraadet sammen med den konstituerede Kammeradvokat og søgt at lægge et Pres paa disse, for at de skulde indtage en anden Stilling til hele Ravnholt-Sagen end tidligere. Formanden for Over-Skyldraadet har i en Udtalelse til Pressen sagt, at det var rigtigt, at den højtærede Minister har søgt at faa Kammeradvokaten til at ændre Signaler.

Vi fra vor Side mener, at dette er i allerhøjeste Grad farligt derigennem, at det under en ny Retssag muligvis kan have Konsekvenser, og i allerhøjeste Grad farligt derigennem, at det vil fremkalde Erstatningskrav fra alle de Godser, der er afleveret, eller de Ejendomme, der er vurderet.

Vi har fra vor Side ikke nogen Andel i Lensloven af 1919; vi stemte imod denne Lov, fordi vi mente, at den ikke gav Staten, hvad der kunde tilkomme den, og fordi den

Ordning, der blev truffet, var i allerhøjeste Grad favorabel for Lensbesidderne. For de Godser, hvor der var Hjemfaldsret, slap de med at yde 25 pCt., og hvor Hjemfaldsretten ikke var til Stede, slap de med 20 pCt. i Afgift til Staten. Dertil skulde de stille en Trediedel af Arealet til Raadighed, mod at de fik det erstattet af Jordfondens Midler.

Denne Lov, der opfyldte Løfteparagraffen, § 91, i Grundloven, gav efter vor Mening Lensbesidderne alt for meget. Lenene var Statsejendom, Statsejendomsretten der var utvivlsom. Der er jo heller ingen Tvivl om, at hvis denne Lov i Løbet af en 10—15, maaske 20, Aar skulde have været vedtaget i den danske Rigsdag, vilde Lensbesidderne ikke være sluppet saa billigt, som de slap den Gang.

Men Loven blev vedtaget, og man begyndte at praktisere den. Dermed begyndte en af de artigste Komedier, jeg har set. Loven bestemte, at de Værdier, som Lensbesidderne skulde afgive, skulde afgives efter Ejendomsskyldvurderingen af 1920, og saa ser man en Række Ansættelser fra Lensbesiddernes Side, som ligger næsten nede under det anstændige; Ansættelserne er saa lave, fordi Ejerne ved, at deres Jorders Værdi, naar de skal overtage Besiddelsen til fri Ejendom, skal opgøres paa Grundlag af denne Ejendomsskyldvurdering. Men paa den anden Side, naar Lensbesidderne skal afgive en Trediedel af deres Jord mod Erstatning, saa gælder den modsatte Regel, saa gælder det for Lensbesidderne om at faa denne Jord vurderet saa højt som muligt.

Med Hensyn til den ganske specielle Sag, som Samraadet drejer sig om, Ravnholt-Sagen, den Sag, som der har staaet mest Spræl om, saa viser det sig, at Ejeren i 1920 ansatte den samlede Ejendomsskyld for Nislevgaard til 550 000 Kr., den Dag da Formuen skal opgøres og Erstatningen til Staten erlægges. Men 4 Aar efter, da man staar overfor det andet Forhold, da Jorden skal afleveres og Lensbesidderen have Erstatning af Staten for den afleverede Jord, da er Nislevgaard pludselig røget op paa 750 000 Kr.; 200 000 Kr. stiger den i Løbet af 4 Aar, og hvis man undersøger Ansættelsen, saa viser det sig, at alene Nislevgaards Jord nu er kommet paa 585 000 Kr., 35 000 Kr. mere, end hele Gaarden var værd ved Ejendomsskyldansættelsen i 1920.

I det ene Tilfælde var det Godsejernes Pligt, det drejede sig om, i det andet deres Rettigheder. Pligterne skyder de fra sig saa meget som muligt, hvorimod de tilraner